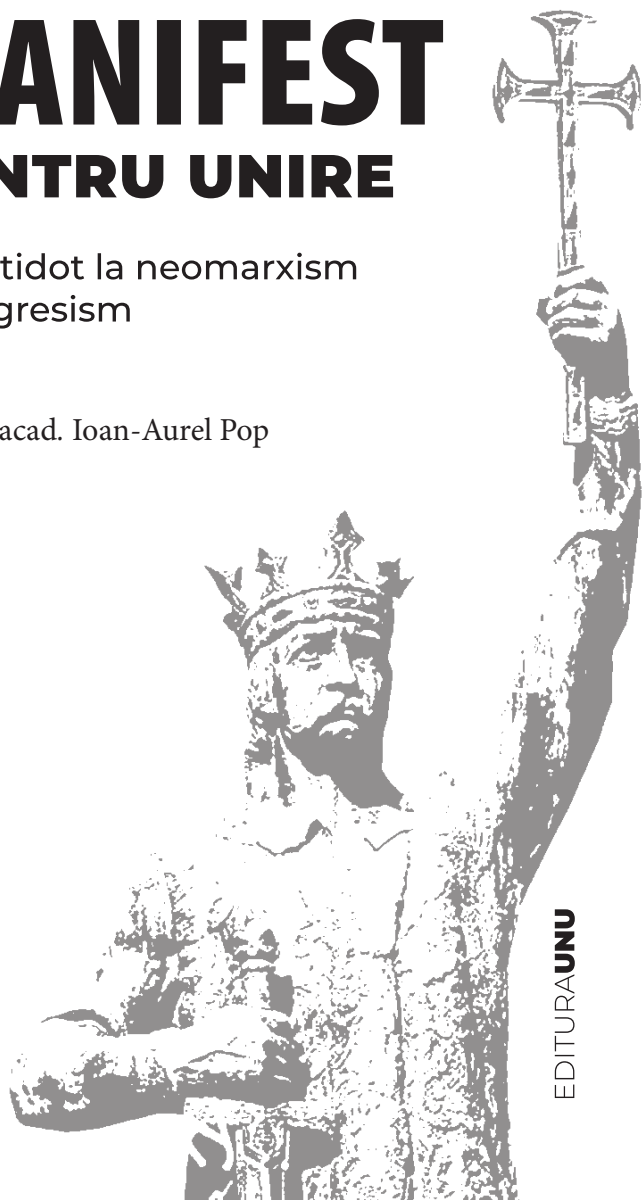

ION MISCHEVCA

MANIFEST PENTRU UNIRE

Un antidot la neomarxism
și progresism

Prefață: acad. Ioan-Aurel Pop

EDITURA **UNU**

94(478+498)

M 79

Editura UNU

str. Ion Creangă 62/4, Chișinău MD-2064, Republica Moldova

Tel.: (+373) 62 00 44 19

Email: editura.unu@gmail.com

MANIFEST PENTRU UNIRE. Un antidot la neomarxism și progresism

Autor: Ion Mischevca

Prefață: Acad. Ioan-Aurel Pop

Postfață: George Damian Mocanu

Corector: Ana-Maria Bragă

Prezentare grafică: Grig Teodor Anghel

Concept copertă: Ion Mischevca

Prepress: Editura UNU

Tipar: „Fox Trading” SRL

ISBN: 978-9975-3459-0-3

© Text: Ion Mischevca, 2020.

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Mischevca, Ion.

Manifest pentru unire : Un antidot la neomarxism și progresism / Ion Mischevca ;
prefață: Ioan-Aurel Pop ; postfață: George Damian Mocanu. – [Chișinău] : Unu, 2020
(Tipogr. „Fox Trading”). – 232 p.

Bibliogr.: p. 220-231 (184 tit.). – Referințe bibliogr. în subsol. – 1000 ex.

ISBN 978-9975-3459-0-3.

94(478+498)

M 79

În memoria bunicii mele, ...
Elena Mischevca (Raneta),
născută în România Mare (pe 7 mai 1939)
și care nu a mai apucat să trăiască
într-o Țară reîntregită... ..

C U P R I N S

Ioan-Aurel Pop. <i>Unirea și unirile noastre</i>	7
Introducere	21
I. Tradiționaliști/conservatori vs progresiști/neomarxiști	
1. Ce păstrează tradiționaliștii/conservatorii	25
2. Femeia și familia, de la revoluția comunistă la disoluția neomarxistă	29
3. Progres sau regres?	35
4. Evul Mediu – un „mileniu întunecat”?	41
II. Europa națiunilor sau „națiunea europeană”	
1. Națiune, naționalism, stat național	51
2. Universalism vs Internaționalism	59
3. Egalitarismul și „dictatura minorităților”	65
4. Pandemia de COVID-19 – efect al globalizării	77
III. Integrare europeană sau reîntregire națională	
1. Unirea ca expresie a identității	89
2. Moldovenismul ca separatism identitar	106
3. Integrarea europeană – „povestea de succes” a moldovenismului	128

IV. Imperialismul rusesc și naționalismul românesc

1. Rusia țaristă și conștiința națională
a românilor basarabeni 135
2. Rusia sovietică și mișcarea de renaștere națională
din RSSM 168
3. Rusia și unionismul românesc din Republica Moldova 178

V. Credința la români

1. (Mai) suntem un popor creștin? 187
2. Separatismul Bisericii ortodoxe din Basarabia 197

Încheiere 206

George Damian Mocanu. *De ce nu s-a reunit*

Basarabia cu România 212

Bibliografie selectivă 220

Introducere

De ce o carte despre și, mai ales, pentru Unire? Și de ce acest titlu de inspirație „marxistă”, completat cu un subtitlu aparent antagonist? Dacă am răspunde stângaci (și stângist), am spune că motivele sunt evidente și nu necesită explicații. Dar pentru că nu ne caracterizează exclusivismul neomarxiștilor, și nici superficialitatea progresiștilor, menționăm următoarele:

a) Pe de o parte, unionismul a devenit fie un subiect perimat, anacronic și idealist, fie un panaceu și un subterfugiu pentru tot felul de parveniți și neisprăviți. Pe de altă parte, există destui opozanți ai idealului național, care vor să ne reducă la tăcere și să (ne) mențină (în) această „rezervație statală”, denumită Republica Moldova, promițându-ne o iluzorie integrare europeană. S-ar putea obiecta că Unirea nu mai este actuală, într-o lume tot mai cosmopolită, în care oamenii se „unesc” prin internet. Însă anume în aceste condiții avem nevoie de Unire, și nu de uniri efemere. De revenire la origini, și nu de deșrădăcinare. De luciditate, și nu de superficialitate.

b) Titlul nu a fost ales întâmplător. Pe lângă intenția de a vă atrage atenția, credem că noțiunea de „manifest” nu este apanajul comuniștilor. Chiar dacă lexemul a fost consacrat de Marx și Engels încă în secolul al XIX-lea, ei nu sunt

proprietarii acestuia. Între noi fie vorba, ar fi culmea ca fondatorii comunismului să dețină vreo proprietate... Apoi, la fel ca oricare lexem, și „manifestul” are dreptul la viață. Să nu uităm că „la început a fost Cuvântul”.

Dacă ar fi să parafrazăm chiar prima propoziție din „Manifestul Partidului Comunist”, am spune că „o altă stafie bântuie prin Europa – stafia naționalismului”. De ce nu „stafia unionismului”? Pentru că unionismul nu este perceput ca un pericol de către neomarxiști și progresiști, care doar îl marginalizează și îl ridiculizează. În schimb, a devenit periculos să spui că ești *naționalist* și chiar că ai o anumită *identitate națională*. De parcă cea mai importantă organizație din lume nu se cheamă „Organizația Națiunilor Unite”. Sau ca și cum te-ai fi născut într-o eprubetă și ai fi trăit într-o lume uniformizată. Într-un fel de *Babilon modern*, opus celui biblic, în care oamenii vorbesc aceeași limbă, au aceleași îndeletniciri și obiceiuri, nu se deosebesc unii de alții și se consideră doar „locuitori ai planetei Pământ”.

În zilele noastre, dacă te declari naționalist și mai ești alb, creștin și heterosexual, riști să fii discriminat tocmai de către cei care pretind că luptă cu discriminarea. Sau, cel puțin, ești privit cu suspiciune pentru nu știi ce fapte imputate strămoșilor tăi, care aveau aceeași culoare a pielii, aceeași credință și aceeași orientare sexuală. De parcă a fi naționalist înseamnă a fi rasist, fanatic religios, violator sau toate împreună.

Nu trebuie să confundăm atitudinile extremiste ale unor indivizi (sau chiar regimuri politico-statale) cu identitatea colectivă. Totodată, una este percepția contemporană asupra

Manifest pentru Unire

---

trecutului și cu totul alta – realitatea istorică. Or, românii au fost (și mai sunt) într-o majoritate covârșitoare de rasă europeană, de religie creștină, patriarhali și heterosexuali. Dar asta nu trebuie să ne facă să ne simțim vinovați. După cum spuneau românii: „Mia san mia”, adică „Suntem cine suntem”.

Dacă vă întrebați ce are Unirea cu acești termeni, gândiți-vă cum propaganda comunistă îi prezintă pe unioniști. Oare nu se spune despre noi că suntem *xenofobi* și *naționaliști* (cu o conotație peiorativă, firește)? În unele cazuri, când se urmărește un efect imediat și cât mai tranșant, ni se pune eticheta de *fasciști*. Iar aceste stigmatizări prind la public. Pentru că minciuna se răspândește mai ușor decât adevărul. Dar și pentru că mulți nu mai stăpânesc cuvintele, ci sunt stăpâniți de ele. Bunăoară, din punct de vedere etimologic, „xenofob” înseamnă „frica de străin” (din greacă: „xeno” se traduce ca „străin”, iar „fobos” ca „frică”). Bineînțeles, orice limbă evoluează de-a lungul timpului, astfel că numeroși termeni și-au schimbat semnificația și au căpătat noi sensuri. Chiar și așa, DEX-ul spune că „naționalist” este un „*adept al naționalismului*”, iar prima definiție a „naționalismului” este „*sentiment de dragoste față de specificul și tradițiile propriei națiuni*”. Deci unde greșim atunci când spunem că suntem naționaliști? În sensul că ne prețuim valorile naționale, fără a manifesta dispreț sau, cu atât mai puțin, ură față de alte popoare. De ce unii se pot mândri că sunt *europeni* sau au fost *sovietici* (două identități artificiale), dar noi trebuie să ne rușinăm? În general, astăzi poți fi oricine, mai puțin cine ești cu adevărat. Și poți spune orice, atâta timp cât nu spui nimic

care să contravină principiului de „political correctness”.

Ba mai mult, pentru a nu supăra pe cineva și a exclude orice aluzie la „supremația rasei albe” sau la tot felul de „extremisme”, suntem nevoiți să operăm cu eufemisme. Astfel, *naționalistul* a devenit *patriot*, iar în loc de „Crăciun fericit!” spunem „Sărbători fericite!”. Ca să nu se simtă ofențați cei de altă etnie sau religie. De parcă musulmanilor le este interzis să se salute cu „As-Salāmu `Alaykum” și să-și sărbătorească Ramadanul. Și atunci de ce trebuie să renunțăm la tradițiile și la identitatea noastră, doar pentru că cineva le consideră înapoiate sau se simt lezați de ele, fiindcă nu ne înțeleg și nu ne acceptă ca atare? Culmea este că, în perioada sovietică, aceleași manifestări ale credinței sau ale apartenenței naționale erau calificate drept „atentat la adresa poporului”.